

MÚSICA

«El sol fet que m'acompanyin Forcada i Reinón ja dóna prestigi»

El músic resident Jordi Barceló presenta el seu primer treball discogràfic propi, titulat 'Latin Stride Piano'

E.O.G.
Andorra la Vella

Barceló confia que el disc, en el qual l'acompanyen Dani Forcada i Reinón, sigui rebut positivament per part del públic.

—Aquest és el disc número?

—A nivell personal és el primer. O sigui, creació meua, un projecte nou meu, 100%, amb les meves idees i les meves coses, 100% jo, és el primer. Com a col·laborador no sé quants en tinc ja, potser 20 o 30. He col·laborat amb molta gent. Però aquest és el primer que faig jo, tot pensat des del més petit fins al més gran, gestionat i produït per mi mateix.

—I què s'hi trobarà la persona que l'escolti?

—Doncs es trobarà un disc de piano. El nom ja ho diu, la traducció de *Latin Stride Piano* ve a ser caminar a passes gegant d'una manera llatina. L'*stride piano* és un estil que va néixer després del *ragtime*. Veníem de les polques, els valsos i masurques, i llavors els americans, amb tota aquesta influència negra i jazzística, van començar a sortir els *ragtimes*. Els pianistes de clàssica s'endinsaven en tot això. Fins que els propis negres i els músics de

jazz ho van escoltar i van dir: jo també ho puc fer. I van començar a sortir els primers pianistes, amb molt de talent, amb un estil que a Harlem el van anomenar *stride piano*, perquè els pianistes aquests treballaven d'una manera més jazzística, més improvisat, i més *asswingat*. Jo el que he plantejat en aquest disc, la idea és, si et trobessis als anys trenta i em trobés en aquest bullici de l'*stride*

piano i volgués aportar tota la meua passió en el món llatí, que és la meua especialitat, doncs sortiria aquest disc. S'ha gravat com si fos als anys trenta, sense utilitzar cap element electrònic, és tot en acústic i directe. El que se sent en el disc es pot sentir en directe.

—Quan es va gravar?

—Es va gravar al setembre, a l'estudi Cactus, però entre els músics es coneix com a estudi Laietana.

—En el disc l'acompanyen dos altres músics...

—Dos músics molt importants en el món llatí, no només de Catalunya, també d'Espanya. El Dani Forcada, que és un percussionista expert, i és un professional «com la copa d'un pi». És professor a l'Escola Superior de Música de Catalunya, i com a músic cal destacar les produccions que ha fet amb Jarabe de Palo, quan va esclatar, i els darrers deu

anys ha estat amb Lluís Llach. Estem parlant d'un senyor percussionista. I l'altre músic que m'acompanya és l'Eladio Reinón, també és una eminència del jazz com a saxo i clarinetista. Ens coneixem des de fa molts anys, també és professor a l'Esmuc i a més cal destacar les gravacions que ha fet amb Tete Montoliu i té un disc amb Chucho Valdés. No tot hom té un disc amb ell. Per mi són eminències.

—I això dóna, si cap, encara més prestigi al treball. —És clar. El sol fet que m'acompanyin ja dóna prestigi, i a més, m'acompanyen de manera altruista, perquè han cregut en el projecte. La veritat és que estic molt content.

—I ja pensa en projectes discogràfics futurs?

—Sap com està el món discogràfic, no? Hi és encara? No, el que penso és que ha costat molt arribar a poder plasmar una cosa que és el fruit de moltes petites coses. Fins que no surt un CD, amb un estil i això, a darrere hi ha un treball que no es fa ni en un mes ni amb un any. Són vuit anys treballant, no amb l'objectiu de fer un disc, però sí treballant la manera d'ajuntar tot el que t'agrada i ho vas encaixant fins que tens els temes pensats. Llavors agafes i dius «ara sí que tinc material per fer un disc, estaria bé que el pogués fer». I et trobes amb l'altra vessant. No tinc diners per fer-ho. Un amic em va dir que hi havia subvencions per a treballs culturals, i ho vaig presentar, i em van fer cas.

—I com espera que el rebí el públic aquest treball?

—Jo crec que el que la gent dirà és: Ostres, és molt xulo! Perquè és un disc molt familiar. No és un disc de jazz experimental que no entendrà ningú res del que fas. És un tipus de música nova, una barreja entre la clàssica, el flamenc, el jazz, barrejat amb música llatina. Però molt propera. No trobarà cap peça que digui: però què està fent? Penso que no serà això, a les quatre amistats a qui he pogut passar el CD, tots han quedat encantadíssims.

QUIMESCUE

ART

Neix la revista cultural 'Portella' per donar visibilitat als artistes

ANA
Andorra la Vella

El Col·lectiu Portella, integrat per professionals del món de l'educació lligats a diferents àmbits de les arts, va presentar la revista *Portella Andorra Lletres Arts*. L'objectiu de

la nova publicació és «donar més visibilitat a l'obra i als creadors del país», potenciar un espai de trobada i de fòrum, i establir un diàleg amb els territoris veïns. El director de la revista, Joan Peruga, va assegurar que és el moment de la història del

país amb més creadors en el món de les lletres i les arts, i que «en situacions de crisi i incertesa com la que ens trobem, és quan més necessitem la cultura». *Portella* tindrà una periodicitat semestral, amb una tirada de 1.200 exemplars.

MÚSICA

Uns sis grups es queden sense local on assajar a la capital

ANA
Andorra la Vella

El Comú d'Andorra la Vella ha decidit tancar els locals d'assaig del pàrquing de Prat de la Creu. Aquesta mesura afecta uns sis grups del país, que hauran de buscar-se

un altre lloc on tocar. Els afectats lamenten la decisió malgrat reconèixer que fa molt temps que «se'n parlava», segons va explicar el vicepresident de l'Associació de Músics d'Andorra, Oriol Vilella. El consistori al·lega que els espais «no reuneixen

les qualitats mínimes en estar dins d'un pàrquing i no tenir sortides d'emergència», segons va explicar la titular de Cultura de la capital, Maite Cano. L'administració comunal fa més d'un any que havia pres la decisió i ara la vol executar.